

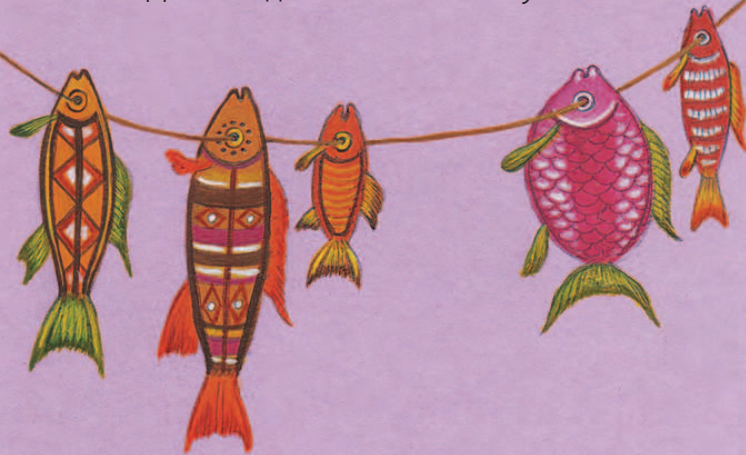
Ред'ярд КіпЛінґ



Тафі і Теґумай

Хочете дізнатися, як дикі тварини стали
свійськими, а кіт так і залишився диким-предиким?
Про це вам розповість Ред'ярд Кіплінґ!
Знаменита казка англійського Нобелівського лауреата
заграла новими барвами завдяки самобутнім ілюстраціям
Володимира Штанка. Продовжуючи серію "Тафі і Теґумай",
книжка запрошує читачів познайомитися
зі своєрідним приквелом до історій про те,
як написали найпершого листа,
вигадали абетку і табу.

Для молодшого шкільного віку.



переклад Володимира Чернишенка

Ілюстрації Володимира Штанка

Перекладено за виданням: Just So Stories. Rudyard Kipling.
Wordsworth Editions Limited. 1993



ЯК КІТ БЛУКАВ, ДЕ ЗАМАНЕТЬСЯ

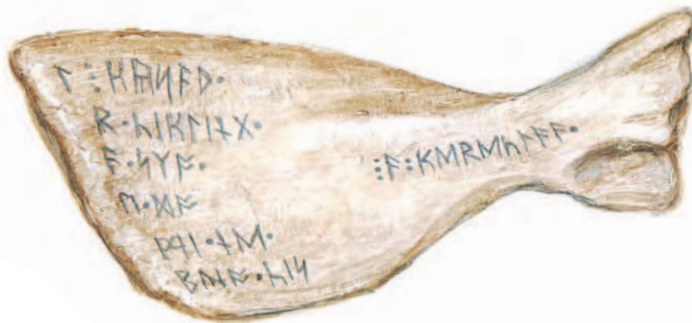
Слухайте, уважайте і не забувайте, що історія ця сталася, відбулася і склалася, мої любі, коли свійські тварини були ще дикими. Пес був дикий, і кінь дикий, і корова дика, і свиня, і вівця — дикі-дикущі! — та й тинялися вони дикими мокрющими лісами самотні у власній дикості. Та Кіт був дикішим за всіх, тож і блукав самотою, де заманеться.

Звісна річ, і Чоловік був диким теж. Страх яким диким! Він і не думав починати одомашнюватись, доки не зустрів Жінку, яка заявила, що не бажає жити по-дикому. Це вона підшукала теплу суху печеру, щоби спати там, а не у купі вогкого листа, посипала долівку чистим річковим пісочком, ще й розклала за тишне вогнище зі справжніх дров углибині печери, завісила вхід шкурою дикого коня хвостом донизу, а потому вперше сказала:

— Витирай ноги, коханий, коли заходиш, бо це й буде наш дім.

Того дня, мої любі, вони вечеряли дикою бараниною, спеченою на гарячому камінні, приправленою диким часником і диким перцем, а потім диною качкою, фаршированою диким рисом і диким фенугреком з диким коріандром. На друге у них були мозкові кістки дикого буйвола, дикі вишні й дика пасифлора. Потім Чоловік ліг спати коло теплого вогнища, щасливий, як ніколи, але жінка не спала, а розчісувала волосся. Вона взяла баранячу кістку — велику пласку баранячу лопатку, помережану дивними письменами, підкинула хмиз у вогнище й узялася ворожити. Та й витворила перші Співочі Чари.

А далеко у дикому мокрющому лісі дикі звірі зібрались до купи, бо всі вони бачили здаля вогонь у печері й чудувалися, що то є.



Тоді дикий Кінь тупнув диким копитом і сказав:

— Друзі мої та вороги! Навіщо Чоловік і Жінка розвели у великій печері яскравий вогонь і яка нам з того буде халепа?

Дикий Пес повів диким носом, занюхав смажену баранину й гавкнув:

— Я піду гляну, розвідаю та розповім вам, бо на мій смак, то щось добре. Коте, ходім удвох.

— Оце вже няв! — пирхнув Кіт. — Я Кіт, самотою блукаю, де лише мені заманеться. Не піду.

— Тоді й дружбі нашій кінець! — образився дикий Пес і подріботів до печери. Коли ж він уже відбіг досить далеко, Кіт промуркотів сам до себе:

— Я блукаю, де заманеться, то чому б не піти глянути й розвідати, як я сам хочу?

Тож він тихенько покрався за диким Псом, так тихо, що ніхто його не помітив, а він зате бачив і чув усе.

Діставшись до печери, дикий Пес просунув носа під кінською шкурою над входом і занюшив пресмачний запах смаженої баранини, а Жінка, яка досі розглядала баранячу лопатку, засміялася й мовила:

— А ось і найперший! Дикий звіре дикого лісу, пощо прийшов?

— О, моя ворогине й дружино мого ворога! — відповів Пес. — Що то пахне так смачно аж у дикі ліси?

Тоді Жінка підбрала смажену баранячу кістку й пожбурила її Псові.

— Дикий звіре дикого лісу, візьми та скуштуй! — сказала вона.

Пес розгриз кістку — була вона смачнішою за все, що він досі куштував. Тому Пес сказав:

— О, моя ворогине і дружино мого ворога — дай ще!

На це Жінка відповіла так:

— Дикий звіре дикого лісу, якщо допомагатимеш моєму Чоловікові полювати вдень і стерегтимеш печеру вночі, я даватиму тобі кісток досхочу!

— Ага! — муркнув Кіт, який усе чув. — Ця Жінка мудра, та я мудріший.

Тим часом дикий Пес заповз до печери і поклав голову Жінці на коліна.

— О, моя подруго й дружино мого друга! — сказав він. — Я допомагатиму твоєму Чоловікові на полюванні вдень і стерегтиму печеру вночі.



